

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Sa/78/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7020200807
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kotora
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7020200807.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach, sudcom JUDr. Marekom Kotorom, v právnej veci žalobkyne: Q. K., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušníčka K., bez dokladov totožnosti, zastúpená: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, so sídlom v Košiciach, Štúrova č. 20, proti žalovanému: Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, Štefánikova 10, 073 01 Sobrance, o správnej žalobe vo veci administratívneho vyhostenia, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. PPZ-HCP-SO3-2020/050462-002 zo dňa 21.09.2020 a rozhodnutia Oddelenia hraničnej kontroly PZ Petrovce, č. 30, 072 62 Koromľa č. PPZ-HCP-SO13-9-011/2020-ZAV zo dňa 10.08.2020, takto

rozhodol:

I./ Z r u š u j e rozhodnutie žalovaného Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance č. PPZ-HCP-SO3-2020/050462-002 zo dňa 21.09.2020 ako aj rozhodnutie Oddelenia hraničnej kontroly PZ Petrovce č. PPZ-HCP-SO13-9-011/2020-ZAV zo dňa 10.08.2020, týkajúce sa žalobkyne Q. K., nar. XX.XX.XXXX, štátna príslušníčka K., bez dokladov totožnosti a vec v r a c i a správneho orgánu nižšieho stupňa na ďalšie konanie.

II./ Žalobkyni p r i z n á v a voči žalovanému právo na úplnú náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa správnou žalobou zo dňa 22.10.2020 domáhala zrušenia rozhodnutia žalovaného sp. zn. PPZ-HCP-SO3-2020/050462-002 zo dňa 21.09.2020 a rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa sp. zn. PPZ-HCP-SO13-9-011/2020-ZAV zo dňa 10.08.2020 a vrátenia mu veci na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila náhradu trov tohto konania. Mala za to, že napadnuté rozhodnutie žalovaného, aj prvostupňového správneho orgánu, je nezákonné z dôvodov uvedených v ustanovení § 191 ods. 1 písm. c), e) a f). Uviedla, že prvostupňový správny orgán (Oddelenie hraničnej kontroly PZ Petrovce) svojim rozhodnutím zo dňa 10.08.2020 vyhostil žalobkyňu z dôvodu, že táto sa neoprávnene zdržiavala na území Slovenskej republiky (ďalej „SR“), a to v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a v znení a doplnení ďalších zákonov (ďalej „zákon o pobyte cudzincov“, respektíve „ZoPC“). Prvostupňový správny orgán neurčil krajinu, do ktorej má byť žalobkyňa vyhostená. Doplnila, že vo svojom odvolaní, respektíve v jeho doplnení namietala, že rozhodnutie o jej vyhostení je nezákonné, keďže nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci a je iba prostriedkom, ktorý má zabezpečiť, aby správny orgán mohol vydať rozhodnutie o jej zaistení podľa § 88 ods. 1 písm. b) ZoPC, čo aj následne urobil dňa 10.08.2020. Namietala už v odvolaní aj skutočnosť, že prvostupňový správny orgán uviedol, že nezistil prekážky jej vyhostenia ako účastníčky konania „do niektorej krajiny“, pričom takáto úvaha je v rozpore s povinnosťou správnych orgánov zistiť spoľahlivo stav veci (§ 3 ods. 5 a § 46 Správneho poriadku).

2. K spoľahlivému zisteniu skutočného stavu veci zodpovedá požiadavka, aby pri vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení bolo spoľahlivo zistené, že neexistujú prekážky administratívneho

vyhostenia. Samotná skutočnosť, že § 77 ods. 1 ZoPC umožňuje v konaní o administratívnom vyhostení aj neuviesť krajinu, do ktorej je cudzinec vyhostený, nezbavuje správny orgán povinnosti skúmať spoľahlivo existenciu, či neexistenciu prekážok vyhostenia. K.Á. B. A., ktorej je účastníčka štátnou príslušníčkou, je krajinou, v ktorej je ohrozená jej bezpečnosť, pričom správne orgány neuviedli žiadnu krajinu, do ktorej by ju bolo možné čo i len teoreticky vyhostiť. Poukazovala na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09 zo dňa 19.10.2010 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Sža/74/2010 zo dňa 12.04.2011 a 10Szak/16/2018 zo dňa 28.03.2018, z ktorých vyplýva, že vyhostenie cudzinca do K. je vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v tejto krajine nereálne a správny orgán v rozhodnutí o vyhostení nemôže opodstatnene uvádzať možnosť vyhostenia, ak spoľahlivo nezistí aspoň reálnosť možnosti vyhostenia účastníčky konania do tretej krajiny. Odvolací správny orgán iba zopakoval odôvodnenie rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa a na odvolacie námietky reagoval len poukázaním na obsah právnych predpisov a zdôraznil možnosť neurčiť v rozhodnutí o administratívnom vyhostení krajinu, do ktorej má byť cudzinec vyhostený.

3. Žalovaný sa teda nevysporiadal s kľúčovou otázkou, ktorou je skutočnosť, že pre zákonné rozhodnutie o vyhostení cudzinca nepostačuje samotná skutočnosť, že cudzinec nemá oprávnenie zdržiavať sa na území SR, ale pre zákonnosť takého rozhodnutia musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci, že cudzinca možno vyhostiť do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu alebo do ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme. Rovnako podmienkou zákonnosti rozhodnutia o vyhostení je spoľahlivé zistenie, že cudzinec nebude vyhostený do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest. Rozhodnutie o vyhostení, osobitne právoplatné rozhodnutie o vyhostení, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci, že cudzinca je reálne možné vyhostiť, pričom reálnosť takéhoto vyhostenia musí vychádzať z určitých konkrétnych skutočností zistených pred vydaním rozhodnutia o vyhostení. Nemožno akceptovať ako zákonný taký postup orgánov verejnej správy, keď vydajú rozhodnutie o vyhostení, odvolaniu, proti ktorému navyše odnímu odkladný účinok len z dôvodu tak, ako je to v prípade žalobkyne, aby existoval zákonný dôvod na zaistenie cudzinca.

4. Doplnila, že žalobkyňa má byť vyhostená s jej dvoma maloletými deťmi, pričom žalovaný bol povinný posúdiť, či vyhostenie jej dvoch maloletých detí je v ich záujme, pretože inak ho ustanovenie § 83 ods. 8 písm. a) ZoPC výslovne zakazuje. Je však zrejmé, že pokiaľ ani u maloletých detí žalobkyne nie je možné z rozhodnutí o vyhostení maloletých detí žalobkyne zistiť, do akej krajiny majú byť tieto maloleté deti vyhostené, nemožno hovoriť o tom, že ich vyhostenie je v záujme maloletých detí. Ak by však žalobkyňa bola vyhostená a jej maloleté deti nie, došlo by k zásahu do práva na rešpektovanie rodinného života zakotveného v čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

5. Žalovaný, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Sobrance, rozhodnutím č. p. PPZ-HCP-SO3-2020/050462-002 zo dňa 21.09.2020 o odvolaní účastníčky konania proti rozhodnutiu Oddelenia hraničnej kontroly Policajného zboru Petrovce č. PPZ-HCP-SO13-9-011/2020-ZAV zo dňa 10.08.2020, ktorým bol účastník konania podľa § 77 ods. 1 a § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov administratívne vyhostený z územia SR rozhodol tak, že odvolací orgán rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil a odvolanie účastníka konania zamietol.

6. V odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval skutočnosti zistené prvostupňovým správnym orgánom. Dodal, že odvolací orgán preskúmal napadnuté rozhodnutie vydané prvostupňovým správnym orgánom, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a uviedol, že účastník konania bol rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu administratívne vyhostený z územia SR z dôvodu uvedeného v § 82 ods. 1 písm. b) ZoPC. K námietke účastníka konania, že napadnuté rozhodnutie nevychádza zo spoľahlivo zisteného skutočného stavu veci dodal, že pri nesprávnom právnom posúdení veci ide o hmotnoprávnu vadu rozhodnutia, ktorá predstavuje mylné použitie právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav nemožno použiť. Bol toho názoru, že z administratívneho spisu je zrejmé, že prvostupňový správny orgán vec posúdil správne a rovnako na vec aj správne aplikoval právne normy. Konštatoval, že aj keď účastník konania v odvolaní nenapadá rozhodnutie o zaistení, ale rozhodnutie o administratívnom vyhostení, dané rozhodnutia spolu súvisia, čo vyplýva aj z rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR.

Pokiaľ účastník konania namietal, že prvostupňový správny orgán neposudzoval prekážky administratívneho vyhostenia podľa § 81 ZoPC konštatoval, že prvostupňový správny orgán správne

posúdil existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 ZoPC, pričom nezistil skutočnosti, ktoré by bránili administratívnomu vyhosteniu účastníka konania z územia SR, aj keď nebola v rozhodnutí o administratívnom vyhostení určená krajina vyhostenia a teda neboli skúmané prekážky vo vzťahu ku konkrétnej krajine, tak správny orgán postupoval tak, aby v prípade vyhostenia účastníka konania z územia SR do inej krajiny tento nebol vystavený mučeniu alebo podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, nakoľko takýto ich postup by bol v rozpore s článkom 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „Dohovor“).

Zdôraznil, že zákon o pobyte cudzincov umožňuje správnomu orgánu v zmysle § 77 ods. 1 uviesť v rozhodnutí o administratívnom vyhostení krajinu, do ktorej má byť účastník konania vyhostený, avšak iba za predpokladu, ak je možné takúto krajinu určiť. Prvostupňový správny orgán jasne a určito špecifikoval, prečo túto krajinu neurčil. Táto jeho správna úvaha nevybočuje z medzí. Poukazoval pritom na rozsudok krajského súdu sp. zn. 2Sa/23/2019 zo dňa 30.06.2020 „v otázke neurčenia krajiny v rozhodnutí o administratívnom vyhostení správny súd dáva do pozornosti rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sza/6/2016 zo dňa 18.03.2016, taktiež aj na publikáciu Berthotyová E.: Zaisťovanie cudzincov, strana 129). Dodal, že otázkou určenia krajiny v konaní o administratívnom vyhostení, ktorú je možné vyhodnotiť ako bezpečnú z pohľadu výkonu vyhostenia (kde by nehrozilo účastníkovi konania nebezpečenstvo) sa vždy zaoberá orgán útvaru zaistenia, ktorý je zodpovedný za výkon vyhostenia a ktorý aj zabezpečuje samotné vyhostenie, a to na základe zistenia konkrétnych skutočností, pričom vykonáva potrebné úkony k tomu, aby bol účastník konania vyhostený a bol mu vystavený cestovný doklad.

7. Prvostupňový správny orgán nezistil žiadne prekážky, ktoré by bránili jeho vyhosteniu. Z vyjadrenia účastníka konania je zrejmé, že aj pri prípadnom vyhostení do nim uvedenej krajiny, a to K., neexistujú prekážky administratívneho vyhostenia. Rovnako nemal vedomosť ani o tom, že by mu mohlo hroziť nejaké prenasledovanie na území Ukrajiny.

8. K ďalším námietkam uviedol, že prvostupňový správny orgán postupoval plne v súlade s § 46 a § 47 Správneho poriadku a dodržal ustanovenia článku 3 a 5 Dohovoru. Účastník, ako hlavný dôvod odchodu z domovskej krajiny uviedol, že sa chcel dostať do Nemecka, pričom z týchto jeho vyjadrení, ktoré boli zachytené do zápisníc, vychádzal aj prvostupňový správny orgán. Administratívne vyhostenie je zákonné opatrenie, ktorého cieľom je zamedziť protiprávnemu konaniu zo strany cudzincov. Správny orgán je povinný konať v súlade so zákonom, v tomto prípade so zákonom o pobyte cudzincov a v prípadoch, kedy cudzinec naplní zákonné dôvody na postup v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) je povinný vydať rozhodnutie o administratívnom vyhostení. Neznalosť zákona zo strany účastníka konania nezakladá dôvod na spochybňovanie napadnutého rozhodnutia. Konštatoval, že prvostupňový správny orgán pri vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení postupoval plne s § 3 Správneho poriadku, protiprávne konanie účastníka konania bolo dostatočným spôsobom zistené, zadokumentované a zhromaždené dôkazné prostriedky boli postačujúce a vedú k správnosti vydaného rozhodnutia. Správny orgán v zmysle § 32 Správneho poriadku urobil všetko potrebné, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci a nie je potrebné zaobstarať a vykonať ďalšie dôkazy, ktoré by zakladali nutnosť doplnenia konania. Dôvody uvedené v odvolaní nie sú takého charakteru, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie rozhodnutia.

9. Oddelenie hraničnej kontroly PZ Petrovce (prvostupňový správny orgán) rozhodnutím o administratívnom vyhostení č. PPZ-HCP-SO13-9-011/2020-ZAV zo dňa 10.08.2020 rozhodol podľa § 77 ods. 1 a § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov tak, že účastníka konania administratívne vyhostil z územia Slovenskej republiky a zároveň mu podľa § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC uložil zákaz vstupu na územie SR a na územie všetkých členských štátov (ktoré vymenoval) na 3 roky. Nakoľko účastník konania je bez akýchkoľvek dokladov, jeho totožnosť nie je úradne overená, správny orgán v zmysle § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov krajinu, do ktorej má byť vyhostený, neurčil. Podľa § 83 ods. 2 písm. a) ZoPC neurčil v predmetnom rozhodnutí lehotu na vycestovanie a podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní vylúčil odkladný účinok odvolania proti tomuto rozhodnutiu.

10. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účastník konania bol dňa 09.08.2020 zadržaný hliadkou v krovinatom poraste medzi obcami R. K. T., O. E.. Vykonaným šetrením bolo zistené, že ide o štátneho príslušníka tretej krajiny, ktorý sa neoprávnene zdržiaval na území SR bez platného cestovného dokladu a platného víza, čiže mal neoprávnený pobyt na území SR podľa § 2 ods. 1 písm. h) ZoPC a týmto svojim konaním naplnil zákonný dôvod na administratívne vyhostenie podľa § 82 ods. 1 písm.

b) ZoPC. Uviedol, že sa účastníkovi konania uložil zákaz vstupu na územie SR a členských štátov (ktoré vymenoval) na dobu 3 roky, ktorá je v strede hraníc stanovenej zákonom. Účastník konania nemá na našom území, ani v inom členskom štáte, žiadny druh oprávneného pobytu, ani udelenú medzinárodnú ochranu. Správny orgán pri ukladaní doby zákazu vstupu zohľadnil a bral do úvahy závažnosť porušenia predpisov. Zároveň neurčil lehotu na vycestovanie, pretože podľa § 83 ods. 2 písm. a) ZoPC možno predpokladať, že účastník konania ujde alebo bude iným spôsobom mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o administratívnom vyhostení. Tento záver je zrejmý najmä zo správania sa účastníka konania, ktorý sa na území SR zdržiaval neoprávnené, na jeho územie vstúpil mimo hraničný priechod vo večerných hodinách, aby tak znížil pravdepodobnosť svojho zadržania. Nemá pri sebe žiadne cestovné doklady, takže jeho totožnosť nie je možné hodnoverne zistiť. V predmetnom rozhodnutí poukazoval na jeho výpoveď v konaní, ktorý uviedol, že z L. H. K. vycestoval spolu so svojím manželom a s dvoma maloletými deťmi do Moskvy, pričom Slovenská republika má byť len jeho tranzitnou krajinou a cieľom jeho cesty je Nemecko, kde chce žiť a pracovať. Na podporu svojich tvrdení však policajnému útvaru nepredložil žiadny dôkaz o uvedených skutočnostiach, t. j. o tom, že je štátny príslušník K. a o tom, aké sú jeho osobné údaje predložením platného cestovného dokladu alebo iného hodnoverného dokladu. Z uvedeného dôvodu preto s cieľom zistiť a overiť jeho totožnosť a štátnu príslušnosť je potrebné vykonať lustrácie. Je potrebné preveriť skutočnosť, či táto osoba nepredstavuje hrozbu pre bezpečnosť štátu a či sa nenachádza v zozname na odopretie vstupu. Podotkol, že cudzinec môže uvádzať krajinu pôvodu zámerne takú, kde nie je možný jeho návrat alebo zatajovať totožnosť z dôvodu hrozby pre bezpečnosť štátu, preto do času preukázania opaku správny orgán na základe všetkých zistených skutočností krajinu, v súlade s § 77 ods. 1 ZoPC, neurčil. Len na základe zápisnice nemožno dôjsť k jednoznačnej totožnosti a štátnej príslušnosti účastníka konania. Dodal, že je potrebné si uvedomiť, že na základe akých skutočností sa na území SR účastník konania zdržiaval, za akých okolností cestoval nelegálne, aj s pomocou prevádzáčov. Dlhodobo cestuje bez finančných prostriedkov, bez preukázania zdravotného poistenia. Zo zdravotného hľadiska nebol vyšetrený na chorobu, ktorá môže ohroziť verejné zdravie, ako cudzinci žiadajúci o pobyt a preto môže aj z hľadiska dlhodobého cestovania ohroziť verejné zdravie. Je potrebné si uvedomiť, že nevieme ani do dnešného dňa o koho sa vlastne jedná. Nemá žiadny platný cestovný doklad a nebola úradne štátom, za ktorý sa považuje, potvrdená jeho identita. Neznáma osoba, osoba bez finančných prostriedkov, osoba dlhodobo cestujúca, zdravotne nevyšetrená, predstavuje aj v prípade účastníka konania základ pre oprávnený predpoklad rizika jeho úteku, že bude mariť alebo sťažovať výkon rozhodnutia o vyhostení, najmä ak nemožno zistiť jeho totožnosť, preto ohrozuje aj bezpečnosť, verejný poriadok a verejné zdravie.

11. Dodal, že skúmal skutočnosti, že účastník konania nemá na území SR žiadne rodinné väzby. Ďalej skúmal ekonomickú situáciu a dospel k záveru, že má finančné prostriedky v hodnote 70 USD.

12. Dodal, že správny orgán preskúmal existenciu prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 zákona o pobyte cudzincov, a to podľa každého odseku zvlášť vo vzájomnej nadväznosti, ako aj okolností vedúcich k administratívne vyhosteniu účastníka konania v súlade s Dohovorom podľa článku 3 a 8 a konštatoval, že nezistil prekážky administratívneho vyhostenia účastníka konania. Vychádzal aj z vyjadrení účastníka konania uvedených v zápisnici o vyjadrení účastníka konania, kde neuviedol, že jeho vyhostením bude dotknutý jeho súkromný a rodinný život a neuviedol, že by mu v niektorej krajine hrozilo mučenie, bol by podrobený neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo že mu niekde hrozí trest. Na základe týchto skutočností nezistil existenciu prekážok administratívneho vyhostenia účastníka konania do niektorej krajiny.

13. Žalovaný vo svojom vyjadrení k správnej žalobe zo dňa 03.11.2020 navrhol správnu žalobu zamietnuť. S dôvodmi žaloby nesúhlasil, nakoľko žalobkyňa, ako štátny príslušník tretej krajiny, sa neoprávnené zdržiavala na území SR bez platného cestovného dokladu a platného víza, čiže mala neoprávnený pobyt na území SR podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoPC a naplnila zákonný dôvod na administratívne vyhostenie podľa § 82 ods. 1 písm. b) ZoPC. Každá osoba je povinná rešpektovať zákony a počínať si tak, aby jej konaním k porušeniu zákona nedochádzalo. Jedným z nástrojov, ako odradiť osoby od protiprávneho konania je ukládanie sankcií za ich protiprávne konanie. V uvedenom prípade neoprávnený pobyt na území SR je protiprávnym konaním a zakladá dôvod administratívneho vyhostenia. Prvostupňový správny orgán, ako aj žalovaný správny orgán, postupovali pred vydaním predmetného rozhodnutia v súlade s § 3 ods. 5 a § 46 Správneho poriadku.

14. Pokiaľ žalobkyňa namietala spoľahlivé zistenie skutočného stavu veci, t. j. aby bolo pred vydaním rozhodnutia spoľahlivo zistené, že neexistujú prekážky administratívneho vyhostenia uviedol, že správny orgán túto požiadavku naplnil, a to zisťovaním existencie prekážok administratívneho vyhostenia, o čom svedčí aj zápisnica, kde uviedol, že v krajine jeho pôvodu alebo v krajine, z ktorej pochádza alebo na území Ukrajiny nie je ohrozený jeho život z dôvodov rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie alebo aby mu v týchto krajinách hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest.

15. Rovnako takisto potvrdil, že z krajiny, z ktorej pochádza, ako ani na Ukrajine, mu nie je uložený trest smrti alebo predpoklad uloženia takéhoto trestu a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže vrátiť do danej krajiny. Rovnako záporne odpovedal aj na otázku, že v krajine, z ktorej pochádza alebo aj na území Ukrajiny mu nehrozí nútený návrat do štátu, kde je ohrozený jeho život alebo ohrozená sloboda z dôvodu rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre jeho politické presvedčenie alebo nútený návrat do štátu, kde by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie alebo trest, respektíve aj nútený návrat do štátu, v ktorom by mu bol uložený trest smrti alebo nútený návrat do štátu, kde je predpoklad uloženia takéhoto trestu. Dodal, že žalobkyňa pri neoprávnenom pobyte v konaní o administratívnom vyhostení neprejavila úmysel požiadať o udelenie azylu a nežiadala ani o vyznenie zastupiteľského úradu domovskej krajiny. Pri vstupe na územie SR sa neprihlásila na úradoch, neodôvodnila svoj nezákonný vstup a pobyt a chcela nelegálne migrovať do Nemecka a SR malo byť len jej tranzitnou krajinou. Z daného vyplýva, že dôvodom opustenia domovskej krajiny nebolo riziko mučenia alebo neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania a ani trestu. Tvrdenie žalobcu, že „účastníčka konania uviedla, že K. B. A., ktorej je účastníčka konania štátnym príslušníkom je krajinou, v ktorej je ohrozená jej bezpečnosť“, je v rozpore s vykonaným dokazovaním a pôsobí dojmom účelnosti. Ďalším dôkazom, že správny orgán zisťoval existenciu prekážok vyhostenia je aj skutočnosť, že napriek tvrdeniu žalobkyne o tom, že je štátnou príslušníčkou K. (na podporu svojich tvrdení však policajnému útvaru nepredložil žiadny dôkaz), správny orgán neurčil ako krajinu vyhostenia K., aj vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v tejto krajine, na ktorú poukazuje aj žalobkyňa v predmetnej žalobe. Tým, že nepredložila cestovný pas a iný doklad potvrdzujúci jej tvrdenie o štátnej príslušnosti, nebolo možné jednoznačne určiť jej štátnu príslušnosť a preto aj tvrdenie, že „je zrejmé, že žalobkyňa je štátnym príslušníkom K. B. A.“ sa javí prinajmenšom ako účelové. Vzniká aj otázka dôvodu a príčiny jej konania, napríklad zatajovania totožnosti. S neurčením krajiny, do ktorej bude vyhostená, súhlasila a vec nijakým spôsobom nenamietala. Podotkol, že cudzinec môže uvádzať krajinu pôvodu zámerne takú, kde nie je možný jej návrat alebo zatajovať totožnosť z dôvodu hrozby pre bezpečnosť štátu. Prvostupňový správny orgán jasne a určito špecifikoval, prečo túto krajinu neurčil a danú možnosť mu dáva aj ustanovenie § 77 ods. 1 ZoPC.

16. Aj keď v rozhodnutí o administratívnom vyhostení nebola určená krajina, tak správny orgán postupoval tak, aby v prípade vyhostenia účastníčky konania z územia SR do inej krajiny nebola táto vystavená mučeniu alebo podrobená neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu, nakoľko takýto postup by bol v rozpore s článkom 3 Dohovoru. Pre tento postup správny orgán prihliadal na jej vyjadrenia, a to z pohľadu toho, že neuviedla žiadny konkrétny dôkaz brániaci vyhosteniu do krajiny pôvodu alebo tranzitu. Poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR č. 10Szak/6/2018 z 01.02.2018 a nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 147/2013-50 zo dňa 09.10.2013, ako aj na rozsudok krajského súdu, na ktorý už poukazoval vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Sa/23/2019 zo dňa 30.06.2020. Bol toho názoru, že správny orgán vychádzal z jemu dostupných informácií a tieto objektívne posúdil, najmä z pohľadu dôveryhodnosti osoby žalobkyne a posudzoval aj relevantnosť dôvodov na jej strane v súvislosti s vydaním rozhodnutia o administratívnom vyhostení tejto osoby, pričom povinnosť zistiť skutkový stav podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní má žalovaný, respektíve správny orgán len v rozsahu dôvodov, ktoré účastníčka konania v priebehu správneho konania uviedla.

17. K tvrdeniu žalobkyne, na argumentáciu, že nebolo zo strany žalovaného zohľadnené, že bola administratívne vyhostená aj spolu s maloletými deťmi uviedol, že v prípade, že dôjde k administratívne vyhosteniu žalobkyne je aj vyhostenie spolu s jej deťmi v súlade s Dohovorom o právach dieťaťa. Správny orgán prihliadajúc na ustanovenia Dohovoru, v ktorom sa zmluvné strany zaviazali okrem iného zabezpečiť dieťaťu takú ochranu a starostlivosť, aká je nevyhnutná pre jeho blaho, pričom berú ohľad na práva a povinnosti jeho rodičov, zákonných zástupcov alebo iných jednotlivu právne za neho zodpovedných a robia pre to všetky potrebné zákonodarné a správne opatrenia. Zmluvné strany sa zaviazali rešpektovať právo dieťaťa na zachovanie rodinných väzkov a zabezpečiť, aby dieťa

nemohlo byť oddelené od svojich rodičov proti ich vôli. S poukazom na vyššie uvedené a na § 83 ods. 8 písm. a) ZoPC dospel k záveru, že vyhostenie maloletého účastníka konania je v jeho záujme, nakoľko bude administratívne vyhostený spolu s rodičmi. Ak by však rodičia boli vyhostení a ich maloleté deti nie, došlo by k zásahu do práva na rešpektovanie rodinného života zakotveného v čl. 8 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

18. Žalobkyňa vo svojej replike zo dňa 11.12.2020 uviedla, že podanie žalovaného nie je spôsobilé spochybníť opodstatnenosť žalobných argumentov. Zotrvála na dôvodoch uvedených v správnej žalobe a navrhla správnej žalobe vyhovieť a priznať jej náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovaný vo svojom podaní v zásade opakuje odôvodnenie svojho rozhodnutia. Zdôraznila, že žalovaný na jednej strane spochybňuje štátnu príslušnosť žalobkyne, na druhej strane samotný žalovaný tvrdí, že niet prekážok pre vyhostenie žalobkyne do K. B. A.. Poukazovala na skutočnosť, že žalovaný ani v administratívnom konaní, ani vo svojom vyjadrení, nepredložil žiaden dôkaz, ani reálny argument, ktorý by opodstatňoval odôvodnené pochybnosti o tom, že žalobkyňa je skutočne štátnou príslušníčkou K. B. A.. Poukazovala na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Sa/49/2020 zo dňa 17.09.2020 (právoplatný dňa 06.10.2020), ktorým bolo rozhodnuté o zrušení rozhodnutia o zaistení žalobkyne a nariadení jej bezodkladného prepustenia, pričom jedným zo zásadných dôvodov pre takéto rozhodnutie bola skutočnosť, že zaistenie bolo neúčelné, vzhľadom na nereálnosť vyhostenia žalobkyne do K. B. A.. Už v označenom rozsudku správny súd skonštatoval, že pri posudzovaní reálnosti vyhostenia nie je rozhodujúce, že v samotnom rozhodnutí nie je uvedená krajina, kam by mala byť žalobkyňa vyhostená. Vo vzťahu ku krajine pôvodu, podmienky vyhostiteľnosti so zreteľom na zásadu non-refoulement, žalovaný neskúmal a z napadnutého rozhodnutia zároveň nevyplýva čo i len náznak, do akej inej krajiny by žalobkyňa mala byť vyhostená, či vyhostiteľná. Takýto stav však nezodpovedá povinnosti orgánov verejnej správy zistiť úplne a spoľahlivo skutočný stav veci, keďže pri vydaní rozhodnutia o vyhostení musí byť spoľahlivo zistené, či je toto rozhodnutie možné aj vykonať.

19. Žalovaný vo svojej duplike zo dňa 18.01.2021 uviedol, že zotrváva na svojich vyjadreniach vo veci, pričom doplnil, že žalobca nebol vyhostený do údajnej krajiny pôvodu, teda do K. a v tejto súvislosti poukazoval na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 264/09 zo dňa 19.10.2010 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1SžA/74/2010 zo dňa 12.04.2011 a naňho nadväzujúce rozhodnutia, napríklad 10Sžak/16/2018 zo dňa 28.03.2018, z ktorých vyplýva, že vyhostenie cudzinca do K. je, vzhľadom na bezpečnostnú situáciu v tejto krajine, nereálne. Otázkou určenia krajiny v konaní o administratívnom vyhostení, ktorú je možné vyhodnotiť ako bezpečnú z pohľadu výkonu vyhostenia (kde by nehrozilo žalobcovi nebezpečenstvo) sa vždy zaoberá orgán útvaru zaistenia, ktorý je zodpovedný za výkon vyhostenia a ktorý aj zabezpečuje samotné vyhostenie, a to na základe zistenia konkrétnych skutočností, pričom vykonáva potrebné úkony k tomu, aby bol účastník konania vyhostený a bol mu vystavený cestovný doklad. Z praxe nespočetne vyplýva, že cudzinci sú poučení prevádzачmi o tom, že majú zámerne pred policajnými orgánmi uvádzať, že sú štátnymi príslušníkmi nebezpečných krajín, nakoľko sa zohľadňuje ohrozenie ich života z dôvodu ozbrojených konfliktov a ich prenasledovania, ako aj uvádzať iný dátum narodenia, aby boli vedení ako maloletí cudzinci. V mnohých prípadoch je preto potrebné vykonať podrobné šetrenie a lustrácie, ktoré pre nedostatok času nie je možné vykonať v konaní o administratívnom vyhostení. V prípadoch, ak je žalobca administratívne vyhostený z územia SR bez určenia krajiny, kam má byť vyhostený, čo je aj tento prípad, po zistení krajiny, do ktorej má byť žalobca vrátený alebo ktorá ho prijme, bude žalovaným mimoriadnym opravným prostriedkom dodatočne určená konkrétna krajina vyhostenia, takže vo vzťahu už ku konkrétnej krajine budú skúmané prekážky vyhostenia účastníka konania. Obsah spisu a dôkazná situácia je dostatočná na to, aby bolo účastníkovi konania udelené administratívne vyhostenie.

20. Podľa § 2 ods. 1 písm. h) zákona o pobyte cudzincov, Na účely tohto zákona sa rozumie h) neoprávneným pobytom zdržiavanie sa cudzinca na území Slovenskej republiky v rozpore so zákonom, osobitným predpisom alebo medzinárodnou zmluvou.

21. Podľa § 77 ods. 1 zákona o pobyte cudzincov, Administratívne vyhostenie je rozhodnutie policajného útvaru o tom, že cudzinec nemá alebo stratil oprávnenie zdržiavať sa na území Slovenskej republiky a je povinný opustiť územie Slovenskej republiky, s možnosťou určenia lehoty na jeho vycestovanie do krajiny pôvodu, krajiny tranzitu, 78) ktorejkoľvek tretej krajiny, do ktorej sa štátny príslušník tretej krajiny dobrovoľne rozhodne vrátiť a ktorá ho prijme, alebo na územie členského štátu, v ktorom má udelené právo na pobyt alebo poskytnutú medzinárodnú ochranu. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení

sa uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. V rozhodnutí o administratívnom vyhostení policajný útvar môže uložiť zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov. Policajný útvar v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uloží zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky a na územie všetkých členských štátov, ak v rozhodnutí o administratívnom vyhostení neurčí lehotu na vycestovanie podľa § 83 ods. 2.

22. Podľa § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov, Policajný útvar administratívne vyhostí štátneho príslušníka tretej krajiny, ak
b) má neoprávnený pobyt na území Slovenskej republiky.

23. Podľa § 83 ods. 8 písm. a) ZoPC, Policajný útvar nemôže administratívne vyhostiť
a) dieťa mladšie ako 18 rokov; to neplatí, ak je vyhostenie tohto dieťaťa v jeho záujme.

24. Podľa článku 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Nikoho nemožno mučiť alebo podrobovať neľudskému alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu.

25. Podľa článku 3 bod 1 Dohovoru o právach dieťaťa, Záujem dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, nech už uskutočňovanej verejnými alebo súkromnými zariadeniami sociálnej starostlivosti, súdmi, správnymi alebo zákonodarnými orgánmi.

26. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku, Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

27. Podľa § 46 Správneho poriadku, Rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

28. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku, V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

29. Pokiaľ sa týka súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí správnych orgánov, správny súd právne uzatvára:

30. Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 10.08.2020 a rozhodnutie žalovaného, ako odvolacieho orgánu zo dňa 21.09.2020, ktorým tento prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie zamietol. Oddelenia hraničnej kontroly PZ Petrovce, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím zo dňa 10.08.2020 podľa § 77 ods. 1 a § 82 ods. 1 písm. b) zákona o pobyte cudzincov rozhodlo tak, že žalobkyňu administratívne vyhostil z územia SR a podľa § 82 ods. 3 písm. b) ZoPC uložil zákaz vstupu na územie SR a členských štátov. Nakoľko účastník konania je bez akýchkoľvek dokladov, jeho totožnosť nie je úradne overená, správny orgán v zmysle § 77 ods. 1 ZoPC neurčil krajinu, do ktorej má byť vyhostený. Zároveň neurčil lehotu na vycestovanie a vylúčil odkladný účinok odvolania proti rozhodnutiu (podľa § 55 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.).

31. Žalobkyňa v správnej žalobe uviedla námietky, ktoré možno sústrediť pod ústrednú námietku týkajúcu sa toho, že správny orgán spoľahlivo nezistil skutočný stav veci, pokiaľ uviedol, že neexistujú prekážky jej administratívneho vyhostenia, pričom spoľahlivo zistenému skutočnému stavu zodpovedá aj požiadavka, aby pri vydaní rozhodnutia o administratívnom vyhostení bolo spoľahlivo zistené, že neexistujú prekážky administratívneho vyhostenia. Skutočnosť, že § 77 ods. 1 ZoPC umožňuje v konaní o administratívnom vyhostení aj neurčiť krajinu, do ktorej je cudzinec vyhostený, nezabavuje správny orgán povinnosti skúmať spoľahlivo existenciu, či neexistenciu prekážok vyhostenia. Akcentovala na skutočnosť, že je štátnou príslušníčkou K. B. A., teda krajiny, v ktorej je ohrozená jej bezpečnosť, pričom správne orgány neuviedli žiadnu krajinu, do ktorej by ju bolo možné čo i len teoreticky vyhostiť.

32. Úvodom správny súd uvádza, že v konaní bolo preukázané, že žalobkyňa je štátnou príslušníčkou tretej krajiny, ktorá sa zdržiava na území SR bez platného cestovného dokladu a platného víza, čiže

mala neoprávnený pobyt na území SR podľa § 2 ods. 1 písm. h) ZoPC a týmto svojim konaním naplnila zákonný dôvod na administratívne vyhostenie v zmysle § 82 ods. 1 písm. b) ZoPC. Dané ani v konaní nebolo sporné.

33. V zmysle ustanovenia § 77 ods. 1 ZoPC sa v rozhodnutí o administratívnom vyhostení uvedie aj krajina, do ktorej je cudzinec vyhostený, ak je možné takúto krajinu určiť. Teda zákon o pobyte cudzincov dáva správne orgánu možnosť v konaní o administratívnom vyhostení neurčiť krajinu, do ktorej má byť štátny príslušník tretej krajiny vyhostený. Správny súd má však za to, že neuvedenie krajiny, kam má byť cudzinec vyhostený, nezbavuje správny orgán povinnosti náležite zistiť skutočný stav vecí pokiaľ ide o skúmanie a existenciu možných prekážok administratívneho vyhostenia cudzinca podľa § 81 ZoPC.

34. Úvaha správneho orgánu však v otázke neurčenia krajiny vyhostenia cudzinca nemôže byť svojvoľná, ale musí rešpektovať špecifickosti daného prípadu a posudzovanej osoby, to znamená, že správny orgán musí prihliadnuť na individuálne okolnosti prípadu. Z konania vyplýva, že žalobkyňa je štátnou príslušníčkou K. B. A., rovnako ako jej príbuzní v iných konaniach. V priebehu správneho konania o jej vyhostení nebola zo strany správneho orgánu žiadnym spôsobom spochybňovaná jej štátna príslušnosť. Aj keď správny orgán vo svojom rozhodnutí uviedol, že nebola jej štátna príslušnosť náležite preukázaná, keďže dané tvrdí iba samotná žalobkyňa a nedoložila žiaden cestovný doklad, respektíve nijako inak nepreukázala ani svoju štátnu príslušnosť, ani totožnosť a preto z dôvodu pochybnosti o jej totožnosti a štátnej príslušnosti nebola určená krajina, do ktorej má byť vyhostená.

35. S takýmto konštatovaním správneho orgánu nemožno súhlasiť. Treba zdôrazniť, že žalovaný, ani prvostupňový správny orgán, nijako nespochybňovali tvrdenia žalobkyne o jej totožnosti a štátnej príslušnosti a ani ich nijako nevyvracali uvedením konkrétne dôvodu a nielen všeobecného (cudzinec môže uvádzať krajinu pôvodu zámerne takú, kde nie je možný jeho návrat alebo zatajovať totožnosť z dôvodu hrozby pre bezpečnosť štátu). Jej výpoveď možno hodnotiť ako dôveryhodnú, keďže sa pridrižava jednej dejovej línii, je konzistentná a neobsahuje skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť, že nie je súladná s dostupnými informáciami o krajine pôvodu. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na princíp „benefit of doubt“ (v prípade pochybností v prospech) presadzujúceho kasačným súdom vo veciach štátnych príslušníkov tretích krajín, ktorý v dôsledku odchodu z krajiny pôvodu nemôžu nijak inak preukázať určité skutočnosti iba svojou výpoveď, ktorá v prípade žalobkyne spĺňa znaky konzistentnosti a na ktorej základe nemožno pochybovať o jej dôveryhodnosti. V prípade žalobkyne však správne orgány uzavreli, že majú pochybnosť o jej štátnej príslušnosti a totožnosti, aj keď dôveryhodnosť žalobkyne nijako nespochybnili. Ba práve naopak, v iných častiach odôvodnenia svojho rozhodnutia uvádzajú, že táto je štátnou príslušníčkou K..

36. Keďže správny súd nemá pochybnosti o štátnej príslušnosti a totožnosti žalobkyne, má zato, že v danom prípade neuvedením krajiny vyhostenia a následným neskúmaním možných prekážok jej vyhostenia v zmysle § 81 ZoPC je účastník konania zbavený možnosti riadne použiť opravný prostriedok voči rozhodnutiu správneho orgánu, v dôsledku ktorého sa zbavuje následne možnosti podať voči nemu správnu žalobu, ktorá by bola preskúmateľná súdom v otázke možnej existencie prekážok jeho vyhostenia. Týmto postupom nastáva situácia, že účastníkovi konania je odňatá v danej otázke možnosť, aby o jeho veci bolo rozhodnuté nezávislým a nestranným súdom v zmysle článku 6 Dohovoru.

37. V danom prípade teda neurčením krajiny vyhostenia žalobkyne nedošlo zo strany správneho orgánu k zisteniu skutočného stavu vecí v otázke posúdenia možných prekážok jej administratívneho vyhostenia, čím sa rozhodnutie v tejto časti javí nepreskúmateľným. Tvrdenie, že žalobkyňa sama neuvádzala žiadne skutočnosti preukazujúce zlé zaobchádzanie, respektíve mučenie, nezbavuje správny orgán sa týmito skutočnosťami zaoberať, najmä ak žalobkyňa pochádza z K.. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu je v otázke štátnych príslušníkov K. ustálená judikatúra, na ktorú nadväzuje aj rozhodovacia prax migračného úradu, v zmysle ktorej sa týmto poskytuje v prípade ich žiadosti o azyl minimálne medzinárodná ochrana vo forme doplnkovej ochrany. Preto kasačný súd skutočnosť, že štátny príslušník tretej krajiny pochádza z krajiny vojnového konfliktu, v dôsledku čoho táto krajina nie je bezpečná, považuje osobu z takejto krajiny pôvodu za takú, v prípade ktorej jej reálne vyhostenie neprichádza do úvahy.

38. Konštatácia žalovaného ohľadne skúmania prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ZoPC spočíva v tom, že prvostupňový správny orgán správne posúdil existenciu prekážok

administratívneho vyhostenia podľa § 81 ods. 1, 2, 4 ZoPC, pričom nezistil skutočnosti, ktoré by bránili administratívne vyhosteniu účastníka konania z územia SR, aj keď nebola v rozhodnutí o administratívnom vyhostení určená krajina vyhostenia, nespĺňa požiadavku náležitého zistenia skutočného stavu veci, nakoľko zo strany správneho orgánu vôbec z administratívneho spisu nevyplýva, žeby skúmaním týchto prekážok sa prvostupňový správny orgán zaoberal a je navyše aj v rozpore s obsahom administratívneho spisu. V tomto absentujú akékoľvek listinné dôkazy zamerané na danú problematiku.

39. Zákon o pobyte cudzincov nepozná osobitný inštitút, respektíve typ rozhodnutia o určení krajiny, kam má byť štátny príslušník tretej krajiny vyhostený, po vydaní už rozhodnutia o jeho administratívnom vyhostení z územia SR, napríklad v prípade, ak v rozhodnutí absentuje takéto určenie krajiny podľa § 77 ods. 1 ZoPC. Dané však nezbavuje správny orgán náležite zistiť skutočný stav veci a vydať rozhodnutie splňujúce aj atribúty zákonnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia v otázke existencie možných prekážok administratívneho vyhostenia podľa § 81 ZoPC. Takýmto postupom je cudzinec zbavený nielen prístupu k súdu v zmysle článku 6 Dohovoru, ale je mu nepriamo aj odňaté jeho právo na účinný opravný prostriedok. Postup uvádzaný žalovaným, že po zistení krajiny, do ktorej má byť žalobkyňa vrátená alebo ktorá ju prijme, bude žalovaným mimoriadnym opravným prostriedkom dodatočne určená konkrétna krajina vyhostenia a v rámci tohto rozhodnutia budú už ku konkrétnej krajine skúmané prekážky vyhostenia účastníka konania, nemá oporu v zákone, ktorý riešenie tejto situácie takto neupravuje.

40. Splnenie podmienky náležitého zistenie možnosti krajiny, do ktorej môže byť cudzinec vyhostený v sebe odzrkadľuje aj to, že bude spoľahlivo zistené, že štátny príslušník tretej krajiny nebude vyhostený do štátu, v ktorom by bol ohrozený jeho život alebo by bol vystavený akejkoľvek forme mučenia a neľudského zaobchádzania a že v prípade jeho vyhostenia nedôjde k porušeniu čl. 3 Dohovoru.

41. Žalobkyňa rovnako namietala, že v jej prípade nejde len o administratívne vyhostenie jej samotnej, ale v iných konaniach aj jej maloletých detí, pričom žalovaný bol povinný posúdiť, či vyhostenie jej dvoch maloletých detí je v ich záujme, pretože inak ho ustanovenie § 83 ods. 8 písm. a) ZoPC výslovne zakazuje.

42. Z tohto pohľadu treba identifikovať intenzitu zásahu do súkromného a rodinného života žalobkyne a jej dvoch maloletých detí v dôsledku rozhodnutí aj o ich administratívnom vyhostení a intenzitu porušenia zákona, ktoré viedlo k ich vydaniu. Zo samotnej podstaty princípu primeranosti totiž vyplýva, že sa hodnotí „niečo k niečomu“, v danom prípade to mal byť verejný záujem spočívajúci v ochrane verejného poriadku s právom na súkromný a rodinný život cudzinca (a to nielen žalobkyne, ale aj jej maloletých detí). Na tunajšom súde prebiehajú konania týkajúce sa súdneho prieskumu rozhodnutí o administratívnom vyhostení maloletých detí žalobkyne (sp. zn. 5Sa/77/2020 a sp. zn. 10Sa/43/2020), v ktorých správny súd zrušil napadnuté rozhodnutia aj z dôvodu nezohľadnenia a nedostatočného odôvodnenia administratívneho vyhostenia maloletých detí žalobkyne v zmysle ustanovenia § 83 ods. 8 písm. a) ZoPC. Odôvodnenie ich administratívneho vyhostenia s poukazom na § 83 ods. 8 písm. a) ZoPC, že vyhostenie maloletého účastníka konania je v jeho záujme, nakoľko bude administratívne vyhostený spolu s rodičmi, nemožno považovať za zohľadnenie princípu najlepšieho záujmu dieťa vyjadreného v citovanom ustanovení. Správny súd konštatuje, že skúmanie administratívne vyhostenia žalobkyne nemožno skúmať nezávisle od administratívneho vyhostenia jej maloletých detí. Správny súd má zato, že žalovaný neposúdil dostatočne, v kontexte administratívnych vyhostení maloletých detí žalobkyne, administratívne vyhostenie žalobkyne so zásahom do ich práva na rodinný a súkromný život (čl. 8 ods. 1 Dohovoru). Preto vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil aj danú námietku ako dôvodnú.

43. Po zvážení žalobných námietok, s poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, správny súd podľa § 241 Správneho súdneho poriadku a z dôvodov uvedených v § 191 ods. 1 písm. c), d) a e) a za použitia § 191 ods. 3 písm. a) Správneho súdneho poriadku preskúmané rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V ďalšom konaní bude povinnosťou správneho orgánu po zvážení, či je možný v prípade žalobkyne postup v zmysle § 77 a následne zákona o pobyte cudzincov, vyvarovať sa pochybení, na ktoré súd poukázal v odôvodnení svojho rozhodnutia.

44. O trovách konania súd rozhodol podľa § 167 Správneho súdneho poriadku tak, že priznal ich náhradu žalobkyňi, ktorá bola v konaní úspešná, voči žalovanému. O výške priznaných trov konania

bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia v tejto veci (§ 175 ods. 2 SSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ktorá sa podáva na Krajskom súde v Košiciach v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia krajského súdu.

V kasačnej sťažnosti sa uvedú všeobecné náležitosti podania podľa § 57 Správneho súdneho poriadku to znamená, ktorému správne súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis a spisová značka konania. Ďalej sa v kasačnej sťažnosti musí uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 sa podáva (ďalej len "sťažnostné body") a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí správne súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Správny súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. K podaniu kolektívneho orgánu musí byť pripojené rozhodnutie, ktorým príslušný kolektívny orgán vyslovil s podaním súhlas.

Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší účastník konania dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, správny súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Kasačnú sťažnosť možno podľa § 440 ods. 1 Správneho súdneho poriadku odôvodniť len tým, že krajský súd v konaní alebo pri rozhodovaní porušil zákon tým, že

- a) na rozhodnutie vo veci nebola daná právomoc súdu v správnom súdnictve,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník konania, nemal procesnú subjektivitu,
- c) účastník konania nemal spôsobilosť samostatne konať pred krajským súdom v plnom rozsahu a nekonal za neho zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už skôr právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už skôr začalo konanie,
- e) vo veci rozhodol vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený krajský súd,
- f) nesprávnym procesným postupom znemožnil účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- g) rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci,
- h) sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe kasačného súdu,
- i) nerešpektoval záväzný právny názor, vyslovený v zrušujúcom rozhodnutí o kasačnej sťažnosti alebo
- j) podanie bolo nezákonne odmietnuté.

Dôvod kasačnej sťažnosti uvedený v § 440 odsek 1 písm. g) až i) Správneho súdneho poriadku sa vymedzí tak, že sťažovateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Dôvod kasačnej sťažnosti nemožno vymedziť tak, že sťažovateľ poukáže na svoje podania pred krajským súdom.

Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.